

1 Styczeń

Mieczysława Ziemowita Fulgencjusza Józefa Mieszka Martyny

św. Almachiusza m. († ok. 400)

św. Fulgencjusza bpa († 533)

św. Józefa Marii Tomasi kard. († 1713)

św. Martyny dz. m. († ok. 226)

św. Odilona op. († 1049)

św. Wincentego Marii Strambi bpa zk. († 1824)

bł. Walentyna Ludwika Paquay (1828-1905) kpł., zk.

Maryja, Święta Boża Rodzicielka, pochodziła z królewskiego rodu Dawida, z pokolenia Judy. Córka Joachima i Anny. Przez Boga wybrana na Matkę Jezusa Chrystusa. Jej postać jest obecna na kartach Nowego Testamentu od chwili Zwiastowania po Zesłanie Ducha Świętego. Anioł Gabriel zwiastuje Jej narodzenie Syna, który będzie "Synem Najwyższego" (Łk 1,26-38). Od tej chwili całkowicie oddała się Bogu. Za wskazaniem anioła odwiedza swoją krewną, św. Elżbietę, przyszłą matkę Jana Chrzciciela (Łk 1,39-58). Wraz ze swym oblubieńcem, św. Józefem, w związku ze spisem ludności udaje się do Betlejem, miasta, z którego wywodzi się Jej ród. Tutaj przychodzi na świat Jezus (Łk 2,1-20). Zgodnie z żydowskim obyczajem ofiarowuje Syna w świątyni (Łk 1,21-38). Wobec zagrożenia ze strony Heroda ucieka z Jezusem i św. Józefem do Egiptu (Mt 2,13-18). Po śmierci króla wraca do Nazaretu (Mt 2,19-23). Podczas pobytu w Jerozolimie przeżywa niepokój z powodu zagubienia swego Syna (Łk 2,41-49). Na godach weselnych w Kanie poprzez Jej wstawiennictwo Jezus czyni swój pierwszy cud (J 2,1-11). Maryja świadek narodzin i śmierci Chrystusa. Stoi pod krzyżem Jezusa, który powierza Ją opiece swego umiłowanego ucznia Jana (J 19,25-27). Pod krzyżem zostaje Matką Kościoła i ludzkości. Po ukrzyżowaniu i zmartwychwstaniu pozostaje wśród apostołów w Jerozolimie. Osoba najbliższa Jezusowi. Ma szczególną rolę w dziele Zbawienia. Jej niezwykle posłannictwo i miejsce w chrześcijaństwie odstania tekst Apokalipsy. Kościół od początku wierzył, że Jezus zachował ciało Maryi od skażenia śmiercią. Zabrał Ją z ciałem i duszą do nieba, koronując Ją na Królową nieba i ziemi. Jest patronką Kościoła powszechnego, wielu diecezji, zakonów, krajów, miast oraz asysty kościelnej, lotników, matek, motocyklistów, panien, piekarzy, prządek, studentów, szkół katolickich. Według tradycji po wniebowstąpieniu Jezusa żyła jeszcze 12 lat. Niektóre dokumenty mówią, że mieszkała ze św. Janem w Efezie, inne, że nie opuszczała Jerozolimy Pusty grób Maryi znajduje się obok Ogrodu Oliwnego w dolinie Cedron. Fakty z Jej życia, tytuły i wezwania modlitewne oraz cudowne wydarzenia za Jej przyczyną Kościół rozważa w ciągu wielu świąt podczas całego roku liturgicznego. Niniejsza publikacja odnotowuje te święta wyrosłe na gruncie teologicznym.

W IKONOGRAFII Najświętsza Panna Maryja obok Jezusa jest najczęściej występującą postacią. Sztuka chrześcijańska rozwinęła szereg typów Madonny: z Dzieciątkiem, Matki Bożej tkliwej, majestatycznej (w sztuce bizantyjskiej), tronującej, opiekuńczej, orędującej, dziewczęcej, surowej władczyni, królowej, mieszczyki, wieśniaczki, wytwornej damy Ukazywana jest jako Bogurodzica, Niepokalana, Bolesna, Wniebowzięta, Niewiasta z Apokalipsy Różańcowa, Wspomożycielka, Królowa, Matka Kościoła. Jej atrybutami są m.in.: gołąb symbol Ducha Świętego, siedem gołębi oznaczających siedem darów Ducha

Świętego, jagnię, jaskółka, jednorożec; ciała niebieskie: gwiazdy, księżyc, półksiężyc, słońce i gwiazdy; kwiaty: anemon, fiołek, irys, lilia, lilia w ręku symbol Niepokalanej, róża, różany szpaler; drzewa: cedr, dąb, drzewo figowe; owoce: cytryna znak cierpienia, goździk, jabłko symbol Odkupienia, truskawka, winorośl, winogrono jako symbol Jezusa zrodzonego ze szlachetnego winnego szczepu; ciemność, łań, mały krzyż, krucyfik, miecz, miecz w piersi, siedem mleczów, narzędzia męki w dłoniach anioła; Boskie Miasto, kielich, kielich z hostią, korona, księga, otwarta księga, naszyjnik, naszyjnik z koralami, perła, różaniec, smok u stóp, studnia.

2 Styczeń

Bazylego Grzegorza Izydora Adelarda Makarego

Św. Bazylego Wielkiego, Św. Grzegorza z Nazjanzu, Doktorów Kościoła (WO)

św. Adelarda († 837)

śwśw. braci: Argeusa, Narcyza, Marcelina mm. († pocz. IV w.)

św. Makarego z Aleksandrii kpł. op. († 394)

św. Martyniana bpa († ok. 431)

bł. Stefani Quinzani zk. († 1540)

Św. Bazyli Wielki, pustelnik, biskup, doktor Kościoła (329-379). Urodził się w rodzinie zamożnej i głęboko religijnej.

Jego babka, matka Emmelia, siostra Makryna Młodsza i dwaj bracia - Grzegorz z Nyssy i Piotr z Sebasty zostali wpisani do kanonu świętych. Jest to wyjątkowy fakt w dziejach Kościoła.

Studiował retorykę oraz prawo w Konstantynopolu i Atenach. w tym okresie zaprzyjaźnił się z Grzegorzem z Nazjanzu. Przeżycia po śmierci brata poważnie wpłynęły na jego życie.

Odbył podróż po Egipcie, Palestynie, Syrii, Mezopotamii, zapoznając się z życiem ascetów. Powróciwszy do rodzinnego domu, rozdał swoją majątność ubogim, a sam podjął życie pustelnicze. Nad rzeką Iris założył

pustelnię, gdzie zaczęły gromadzić się zastępy mnichów w 364 roku został kapłanem, sześć lat później arcybiskupem w swoim mieście - Cezarei Kapadockiej. Człowiek szerokiej wiedzy znakomity mówca, pracowity i miłosierny. Bronił chrześcijaństwa przed arianami.

Pozostawił bogatą spuściznę literacką. Poprzez swój "Asceticon" stał się ojcem i prawodawcą monastycyzmu wschodniego. Twórca liturgii wschodniej. w Kościele Wschodnim doznaje czci jako jeden z najbardziej popularnych świętych.

Patron bazylianów i sióstr św. Krzyża.

W IKONOGRAFII przedstawiany jest św. Bazyli jako biskup w pontyfikalnych szatach rytu łacińskiego, a także ortodoksyjnego, jako mnich w benedyktyńskiej kukulli, eremita.

Jego atrybutami są: czaszka, gołąb nad głową, księga, model kościoła, paliusz, rylec.

Św. Grzegorz z Nazjanzu, pustelnik, biskup, patriarcha, Doktor Kościoła (330-389/390).

Był wielkim teologiem, humanistą i poetą. Po studiach w Cezarei Palestyńskiej, Aleksandrii i Atenach podjął życie klasztorne w Poncie, gdzie przebywał już św. Bazyli. Był biskupem Sasiny a następnie pierwszym patriarchą Konstantynopola. Zrzekł się godności metropolity aby w samotni oddawać się kontemplacji i pracy pisarskiej. w swych poematach, których ocalało 245, pisze o tajemnicy wiary oraz przeżycia mistycznego. Patron bazylianów i poetów.

W IKONOGRAFII św. Grzegorz ukazywany jest jako biskup rytu bizantyjskiego lub w pontyfikalnych szatach rytu rzymskiego. Czasami u jego stóp Lucyfer - symbol herezji. Jego atrybutami są: anioł, księga Ewangelii, palusz.

3 Styczeń

Genowefy Danuty Daniela Arletty Makarego Zdzisławy Antera

Św. Genowefy, d. (422 - 500/502?)

bł. Zdzisławy Czeskiej, żony, matki (1215 - 1252)

św. Antera pp. m. († 236)

śwśw. Cyryna, Pryma, Teogenesa, mm. († 320)

św. Florencjusza bpa († ok. 378)

św. Gordiusza setnika, m. († ok. 304)

św. Piotra m. († ok. 310)

śwśw. Teopempta, Teonasa, mm. († 300)

Św. Genowefa, dziewica (422-500/502?). Pochodziła z rycerskiego rodu. Prowadząc życie ascetyczne, pełne gorliwości i wyrzeczeń, oddziaływała szeroko poprzez swoją duchowość. Kilkakrotnie stawała się wybawicielką Paryża. w roku 451 na wieść o nadciągających Hunach pod wodzą Attyli powstał popłoch w mieście, gdyż obawiano się najazdu hordy Genowefa zachęcała do zachowania spokoju, przepowiadając, że Bóg ochroni miasto. Rzeczywiście

Attyla skierował swoje wojsko w inną stronę. Gdy mieszkańcom Paryża groził głód, zorganizowała flotyllę rzeczną, która zaopatrzyła miasto w żywność. Zmarła 3 stycznia 500/502? roku. Główna patronka Francji i Paryża. Jest także patronką dziewczyc, pasterzy, producentów świec woskowych, rybaków, rzemieślników, właścicieli składu win, żołnierzy.

W IKONOGRAFII św. Genowefa przedstawiana jest jako młoda mniszka lub pasterka pasąca owce. Malowana także z dwoma kluczami Paryża, zawieszonymi u pasa; ukazywana, gdy przywraca wzrok, a także ze świecą, którą według legendy zdmuchiwał diabeł podczas modlitwy, a anioł zapalał z powrotem. Jej atrybutami są: anioł i księga, czasza, kądziel, kij pasterski, dwa klucze, medalik, naczynie; niewidomy, którego uzdrawia; owca.

4 Styczeń

Anieli Eugeniusza Angeliki Benedykta Grzegorza Tytusa Elżbiety Marcjana

Bł. Anieli, wdowy, pustelnicy (1248 - 1309) z Foligno we Włoszech

św. Elżbiety Anny Seton, wdowy († 1821)

św. Dafrozy żony matki m. († ok. 362)

św. Grzegorza bpa w Langres († 539)
św. Hermeta, Ageusza, Kajusa, mm. († 235/238?)
św. Rygoberta bpa w Reims († ok. 740)

Bł. Aniela, wdowa, pustelnica (1248-1309) z Foligno we Włoszech.

Aniela urodziła się w Foligno w Umbrii w 1248 r. Młodość spędziła beztrudnie w zamożnej rodzinie. Wyszła szczęśliwie za mąż i została matką kilku synów. Do majątku rodziców doszedł majątek męża. Mogła więc używać wszystkich przyjemności, dostępnych w jej czasach. Korzystała też z nich w całej pełni.

Kiedy miała 37 lat, pojawił się jej we śnie św. Franciszek z Asyżu i napomniął ją surowo, by nie marnowała cennych lat życia. Po odbyciu spowiedzi generalnej nawróciła się i zaczęła iść zupełnie nową drogą. Wstąpiła do III Zakonu św. Franciszka i oddała się życiu pokutnemu. w krótkim czasie utraciła matkę, męża i synów, zapewne w czasie jednej z wielu epidemii. By naśladować Chrystusa, rozdała całą swoją majątność pomiędzy ubogich i oddała się pokucie, modlitwie i uczynom miłosierdzia. w jej ślady wstąpiło wiele niewiast. Ofiarnie służyła ubogim, jaśniała pokorą i ubóstwem. Bóg obdarzył ją niezwykłymi łaskami, a zwłaszcza głębokim nabożeństwem do świętych tajemnic z życia Chrystusa Pana, szczególnie do Trójcy Przenajświętszej i Chrystusa cierpiącego. w nagrodę za to otrzymała mistyczny znak na sercu, który do dzisiaj można oglądać w relikwiarzu, w kościele Św. Franciszka w Asyżu w Foligno. Wypadek to jedyny w hagiografii.

Ostatnie lata spędziła jako rekluza, czyli jako pustelnica zupełnie odcięta od świata. Opuściła ziemię po długiej i ciężkiej chorobie, 4 stycznia 1309 roku, w wieku 61 lat.

Pozostawiła po sobie ok. 35 pism i nieco listów, które dyktowała. Najcenniejszym z nich jest Memoriale - rodzaj autobiografii. Pisma bł. Anieli nie tylko odsłaniają tajemnice jej duszy, ale wskazują drogi, po których Pan Bóg wiedzie swoich wybranych ku najwyższym szczytom chrześcijańskiej doskonałości. Dla ich głębi nazywano ją nawet "mistrzynią teologów". Jej pisma po starannym przejrzeniu otrzymały aprobatę kościelną już w roku 1310 - a więc już w rok po śmierci. Zaliczana jest do największych mistyczek średniowiecza.

Do chwały błogosławionych wyniósł ją dopiero Innocenty XII w 1693 roku. Relikwie bł. Anieli spoczywają w kościele św. Franciszka w Foligno.

5 Styczeń

Marceliny Edwarda Szymona Emiliana Telesfora Hanny Symeona Jana

Bł. Marceliny Darowskiej Zakonnicy

W diecezji łowickiej (WD)

św. Edwarda Wyznawcy, króla († 1066)

św. Szymona Słupnika, ascety

św. Jana Nepomucena Neumanna bpa Filadelfii († 1860)

bł. Piotra Bonilli kpł. zk. († 1935)
bł. Rogera kpł. zk. († 1237)
św. Telesfora pp. m. († 136)

Bł. Marcelina Darowska urodziła się 16 stycznia 1827 r. w Szulakach w rodzinie ziemiańskiej. w młodości pracowała w majątku, a także uczyła wiejskie dzieci. Często też odwiedzała chorych. Od dzieciństwa myślała o życiu zakonnym; w wieku 22 lat wyszła jednak za mąż za Karola Darowskiego. Obowiązki żony i matki wypełniała wzorowo, nie pamiętając o sobie. Po trzech latach jej mąż zmarł nagle na tyfus, w rok później zmarł ich maleńki synek.

W celach leczniczych wyjechała za granicę. w Rzymie w czasie modlitwy zrozumiała, że jest wezwana do stworzenia zgromadzenia o charakterze wychowawczym. Jej ojcem duchowym był o. Hieronim Kajsiewicz. To on zapoznał ją z Józefą Karską, która także myślała o założeniu nowego

zgromadzenia. Niestety, choroba córki Marceliny zmusiła ją do powrotu na Podole. Podjęła tu pracę społeczno-oświatową, pomagała chłopom w usamodzielnieniu się po uwłaszczeniu.

Mając 27 lat związała się w Rzymie prywatnymi ślubami ze zgromadzeniem tworzącym się wokół o. Hieronima i Józefy Karskiej. w 1863 r., po śmierci Józefy, została przełożoną nowej wspólnoty. Pius IX, błogosławiąc temu dziełu, powiedział: "To zgromadzenie jest dla Polski".

W tym samym roku matka Marcelina przeniosła Zgromadzenie Sióstr Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny (niepokalanek) do Jazłowca. Otworzyła tam zakład naukowo-wychowawczy dla dziewcząt, który wkrótce stał się ośrodkiem polskości na terenie zaborów. Sercem pracy Zgromadzenia miało być wychowywanie dzieci i młodzieży. Wprowadziła nowatorską wówczas zasadę indywidualizacji w nauczaniu. Starła się nie tylko uczyć, ale przede wszystkim kształtować młode dziewczęta, aby mogły potem stać się dojrzałymi kobietami, żonami i matkami, zaangażowanymi w sprawę narodu i Kościoła.

Po kilku latach otwarto kolejny zakład, w Jarosławiu. z czasem powstały też placówki w Niznowie, Nowym Sączu i Słonimie. w 1907 r. Marcelina wysłała siostry do nowego zakładu w Szymanowie, niedaleko Warszawy. Uzyskanie od rządu carskiego pozwolenia za otwartą pracę u wrót stolicy graniczyło z cudem. Zgoda jednak nadeszła. Obecnie w Szymanowie znajduje się dom generalny zgromadzenia.

Marcelina zmarła 5 stycznia 1911 r. w Jazłowcu. Pozostawiła po sobie 144 tomów maszynopisów; stworzyła polską terminologię mistyczno-ascetyczną o zabarwieniu romantycznym. Beatyfikował ją w Rzymie Jan Paweł II 6 października 1996 r.

[Wiecej:](#)

Święty Edward Wyznawca, król urodził się około 1003 roku w Islip koło Oksfordu. Był synem króla Ethelreda II i normandzkiej księżniczki Emmy. Młodość spędził na wygnaniu w Normandii. w 1041 r. został wezwany do Anglii,

a rok później wstąpił na tron Anglii (w wieku 39 lat), obejmując go po swoim bracie przyrodnim. Słynął z wielkiej pobożności. Jako król cieszył się miłością i szacunkiem swoich poddanych. Otaczał opieką ubogich, chorych i ułomnych. Tryb życia bardziej mniszy niż królewski dał mu przydomek "Wyznawca".

Zmarł 5 stycznia 1066. Pochowany został w katedrze westminsterskiej, którą ufundował i której budowie poświęcił znaczną część swego życia, w kaplicy mieszczącej się za głównym ołtarzem. Kanonizowany przez Aleksandra III w 1161 roku. Od XIV wieku główny patron Anglii oraz angielskich królów. w kalendarzu wspominany także 13 października - w rocznicę pierwszego przeniesienia jego relikwii (1166 r.).

W IKONOGRAFII św. Edward przedstawiany jest jako wysoki mężczyzna z brodą, w królewskim płaszczu. Czasami niesie chorego. Podanie bowiem głosi, że sam brał niejednego z nich na plecy i zanosił do swojego zamku. Czasem ukazywany jako rycerz w pełnej zbroi. Jego atrybutami są: anioł, berło królewskie, kubek, miecz, pierścień, postać trędowatego.

6 Styczeń

Kacpra Melchiora Baltazara Rafaeli Jana Andrzeja
św. Andrzeja Corsini mn. bpa Fiesole († 1374)

św. Karola z Sezze zk. († 1670)

św. Makry dz. m. († III w.)

św. Melaniasza bpa Rennes († ok. 530)

św. Piotra Tomasza mn. bpa m. († 1366)

św. Rafaela Marii Porras dz. († 1925)

Mozaika bizantyjska: "Trzej Magowie"
Bazylika Santi Apollinare Nuovo, Rawenna

Podróż Magów, James Tissot.

Trzej Królowie, Albrecht Dürer.

Trzej Królowie: Kacper, Melchior i Baltazar. Pokłon Mędrców ze Wschodu złożony Dzieciątku Jezus, opisywany w Ewangelii przez św. Mateusza (2,1-12), symbolizuje pokłon świata pogan, wszystkich ludzi, którzy klękają przed Bogiem Wcielonym. To jedno z najstarszych świąt w Kościele. Trzej królowie być może byli astrologami, którzy ujrzeli gwiazdę znak narodzin Króla. Jednak pozostanie tajemnicą, w jaki sposób stała się ona dla nich czytelnym znakiem, który wyprowadził ich w daleką i niebezpieczną podróż do Jerozolimy Herod podejmując ich dowiadyuje się o celu podróży Podejrzewa, że narodził się rywal. Na podstawie proroctwa w księdze Micheasza (5, 1) kapłani jako miejsce narodzenia Mesjasza wymieniają Betlejem. Tam wyruszają Mędrcy Odnajdując Dziecię Jezus, ofiarowują mu swe dary. Otrzymawszy we śnie wskazówkę, aby nie wracali do Heroda, udają się do swoich krajów inną drogą. Tradycja na podstawie trzech hojnych darów: złota, kadzidła i mirry, określa ich liczbę, wiek, kolor skóry i symbolikę. w VI wieku dodano im tytuły królewskie i święte, a w IX imiona: Kacper, Melchior i Baltazar. z czasem kształtuje się wyobrażenie, że reprezentują trzy znane części świata: Europę, Azję i Afrykę. Trzej Mędrcy byli natchnieniem dla artystów i poetów.

W IKONOGRAFII od czasów wczesnochrześcijańskich są przedstawiani jako ludzie Wschodu w barwnych, częstokroć perskich szatach. w X wieku otrzymują korony. z czasem w malarstwie i rzeźbie rozwijają się różne typy ikonograficzne Mędrców.

7 Styczeń

Rajmunda Lucjana Juliana Kanuta

Św. Rajmunda z Penafort Kapłana (WD)
Św. Lucjana, kpl., mk. († 312)
bł. Mateusza z Agrigento bpa († 1451)
św. Niceta bpa († V w.)
św. Teodora mn. († VI w.)

Św. Rajmund z Penafort, kapłan. Urodzony w roku 1173 w starej szlacheckiej rodzinie katalońskiej, był spokrewniony z królem Aragonii. Jako dwudziestoletni młodzieniec wykładał filozofię w Barcelonie, nie otrzymując za swoją pracę wynagrodzenia. U swoich Uczniów starał się formować zarówno serce, jak intelekt. W trzydziestym roku życia wyjechał do Bolonii, aby kontynuować studia nad prawem kanonicznym i cywilnym, tam też uzyskał stopień doktora. Po powrocie do Barcelony w roku 1219 został mianowany kanonikiem, archidiakonem i wikariuszem generalnym. w roku 1222 wstąpił do zakonu dominikanów. Było to osiem miesięcy po śmierci świętego założyciela tego zakonu.

Pracował żarliwie nad nawróceniem Maurów i Żydów, a równocześnie opracowywał dzieło zawierające wskazówki dla spowiedników. Papież Grzegorz. IX wezwał go do Rzymu i mianował kapelanem pałacu apostolskiego, penitencjaruszem i swoim osobistym spowiednikiem. w tym czasie św. Rajmund napisał pracę z prawa kanonicznego, znaną jako "Pięć dekretów".

Po powrocie do ojczyzny został wybrany generałem zakonu dominikanów, obejmując ten urząd po Jordanie z Saksonii, który był bezpośrednim następcą św. Dominika. Opracowawszy na nowo konstytucje zakonne, zrezygnował z funkcji i ponownie poświęcił się apostołatowi. Umarł w Barcelonie, w roku 1275, mając sto lat.

Św. Lucjan, prezbiter i męczennik. Tradycja nie przekazała nam ani daty urodzin, ani żadnych informacji o rodzinie Lucjana. Rodzina musiała być jednak dość zamożna, skoro Lucjan otrzymał wszechstronne wykształcenie w retoryce. Po dość rychłej śmierci rodziców sprzedał ojcowiznę, a pieniądze rozdał ubogim. Ze szczególnym zaangażowaniem oddał się nauce języka hebrajskiego i studiom biblijnym. Jego sława zaczęła ściągać do niego uczniów. Wkrótce założył własną szkołę w Antiochii. Wśród jego uczniów znalazł się m.in. św. Grzegorz Cudotwórca († 290), biskup Neocezarei w Poncie, a do najgorliwszych propagatorów jego pism należał św. Jan Chryzostom († 407), patriarcha Konstantynopola, doktor Kościoła.

W prowadzonych studiach biblijnych przyznawał pierwszeństwo dosłownej interpretacji Pisma Świętego. Przeciwstawił się nawet takiemu autorytetowi, jakim był w pierwotnym chrześcijaństwie Orygenes († 254), który w interpretacji Biblii pierwszeństwo dawał sensowi przenośnemu. Za Lucjanem poszli święci tej miary, co Ambroży († 397), Augustyn († 430) i Grzegorz i Wielki († 604). Wbrew Orygenesowi św. Lucjan twierdził, że Pismo święte należy interpretować tak, jak brzmi tekst, chyba że autor natchniony daje wyraźnie do

rozumienia, że w danym wypadku chodzi mu o sens ukryty w przerośni, przypowieści czy też opowieści. Tej zasady trzyma się po dzień dzisiejszy Kościół katolicki.

Nie wiemy, co skłoniło Lucjana do zamknięcia szkoły w Antiochii i przeniesienia jej do Nikomedii. Być może stało się tak z powodu prześladowań Kościoła, jakie rozpoczął cesarz rzymski Dioklecjan (284-305), a kontynuowali je jego następcy: Maksymilian Herkules († 310), niemniej okrutny Galeriusz († 311) i Licyniusz († 324). w Antiochii prześladowania wybuchły ze szczególnym okrucieństwem. w Nikomedii musiały być (w owych latach przynajmniej) łagodniejsze, skoro, nawet po aresztowaniu i uwięzieniu, jeszcze przez 9 lat zapewniono Lucjanowi swobodę pisania w obronie wiary i możliwość przyjmowania uczniów. Dopiero za panowania cesarza Licyniusza skazano Lucjana na wyrafinowane tortury, by mękami wymusić na nim wyparcie się Chrystusa; w końcu ścięto go mieczem 7 stycznia 312 r.

Podanie głosi, że cesarz Konstantyn Wielki kazał złożyć ciało św. Lucjana w Helenopolis w 300 r. Pod koniec życia miał przyjąć chrzest z rąk biskupa Euzebiusza z Nikomedii przy relikwiach tego Męczennika w 337 roku.

8 Styczeń

Seweryna Erharda Wawrzyńca Mścisława Eugeniusza Teofila

Św. Seweryna, pustelnika (410 - 482)

św. Erharda bpa Ratzbony († ok. 689)

św. Maksyma bpa Pawii († VI w.)

św. Pacjensa bpa († II w.)

śwśw. Teofila dk. i Helladiusza, mm. († ok. 340)

św. Wawrzyńca Justiniani bpa patr. Wenecji († 1455)

bł. Eurozji Fabris (1866-1932)

Św. Seweryn, pustelnik (410-482). pochodził z rzymskiego rodu. Z pustyni, gdzie wiódł życie pełne pokuty, udał się do starożytnej prowincji Noricum (obecne tereny Austrii). W czasie niespokojnym, zakłócanym przez najazdy Germanów, chronił miejscową ludność. Spełniwszy swe publiczne, charytatywne zadania, udał się do klasztoru, który założył w Faviana, gdzie w ascezie poświęcał wiele godzin modlitwie. Austria czci św. Seweryna jako swojego głównego patrona. Także Bawaria i diecezja w Linz.

Portret św. Wawrzyńca
pędzla Luca Giordano.

W IKONOGRAFII św. Seweryn przedstawiany jest jako mnich lub pielgrzym. Jego atrybutem jest anioł i dzban na oliwę.

Św. Wawrzyniec Iustiniani, biskup urodził się w 1381 r. w znanej rodzinie, z której pochodzi kilkoro świętych. Na jego dalsze życie duży wpływ miała pobożność matki. w 1400 r. wstąpił do kongregacji kanoników na wyspie nieopodal Wenecji. Podziwiano go za jego ubóstwo, umartwienia i żarliwość w modlitwie. Kongregacja została przekształcona we wspólnotę osób świeckich. w 1406 r., po przyjęciu święceń kapłańskich, Wawrzyniec został wybrany przełożonym tej wspólnoty, a wkrótce - generałem zgromadzenia.

Przygotował wówczas konstytucje, które gorliwie wprowadzał w życie. w tym samym czasie papież Eugeniusz IV mianował go biskupem Kastylii. Kiedy w 1451 r. papież Mikołaj V rozwiązał unię między diecezją kastylijską a patriarchatem w Grado, Wawrzyniec został pierwszym patriarchą Wenecji. Reformy, które tam wprowadził, są słusznie uważane za prekursorskie wobec późniejszych o sto lat działań św. Karola Boromeusza w Mediolanie po Soborze Trydenckim.

Wawrzyniec zmarł 8 stycznia 1456 r. Kanonizował go Aleksander VIII. Jego dzieła, przede wszystkim listy i kazania, były wielokrotnie wydawane drukiem. Uderza w nich wielkie nabożeństwo do męki Jezusa.

9 Styczeń

Juliusza Marceliny Marcjanny Adriana Makarego Juliana Marcelina Alicji

Św. Adriana, opata († 710)

św. Juliana, m. († 305?)

bł. Alicji Le Clerc zk. († 1622)

bł. Antoniego Fatati bpa Ancony († 1484)

św. Marcelina bpa Ancony († ok. 550)

św. Marcjany dz. m. († ok. 303)
św. Piotra bpa Sebasty († 391)

Św. Julian, męczennik, pochodził z rzymskiej rodziny zamieszkałej w Antiochii stolicy Syrii. Przymuszony przez rodziców do małżeństwa, za obopólną zgodą ze swą małżonką Bazyliszą, postanowił żyć w dziewictwie (podobne postanowienia w hagiografii nie należą do rzadkości). Podczas krwawego prześladowania chrześcijan przez Dioklecjana zadenuncjowano go, iż w swoim domu dawał schronienie kapłanom. Będąc w więzieniu swoją wiarą nawrócił m. in. 20 żołnierzy rzymskich. Po torturach ścięty mieczem w roku 305 (?).

Św. Adrian, opat znany również pod imieniem Hadrian urodził się w północnej Afryce. Beda Czcigodny uważa, że był Berberem. Gdy miał około 10 lat, jego rodzina uciekła do Neapolu przed arabskim najazdem. w bardzo młodym wieku wstąpił do benedyktyńskiego klasztoru i został opatem Niridanum, na wyspie Nisida w Zatoce Neapolitańskiej. Poznał cesarza Konstansa II, który wprowadził go w otoczenie papieża św. Witaliana, którego został doradcą.

Dwukrotnie oferowano mu arcybiskupstwo Canterbury, odmówił twierdząc, że jest niegodny takiego stanowiska i zaproponował na jego miejsce swojego przyjaciela, św. Teodora z Tarsu. Papież zgodził się pod warunkiem, że Adrian zostanie jego doradcą. Obaj wyruszyli z Rzymu w maju 668r. Przybyli do Anglii w 669r. Został opatem klasztoru św. Piotra i Pawła, opactwa ufundowanego przez św. Augustyna z Canterbury (zniszczonego w czasie reformacji w XVI w.).

Adrian i Teodor nawrócili wielu pogan. Ponadto Adrian oprócz studiów biblijnych, nauczał języka angielskiego, matematyki, poezji i astronomii.

Zmarł 9 stycznia 710r., został pochowany w klasztorным kościele. Jego grób stał się miejscem licznych cudów, a ciało podczas otwarcia grobu w 1091r. znaleziono w nienaruszonym stanie.

10 Styczeń

Grzegorza Jana Wilhelma Danuty Agatona Dobrosława
Św. Grzegorza z Nyssy, bpa, doktora Kościoła (335 - 395)
św. Wilhelma z Bourges, bpa w Bourges († 1209)
św. Agatona pp. († 682)
bł. Anny od Aniołów Monteagudo zk. († 1686)
bł. Grzegorza X pp. († 1276)
bł. Idziego zk. (1518)
św. Jana Dobrego bpa w Mediolanie († VII w.)
św. Marcjana kpł. († 470)
św. Piotra Orseolo doży mn. († 987)

Św. Grzegorz z Nyssy, biskup, doktor Kościoła (335-395). Młodszy brat św. Bazylego. Retor, pisarz. Wstąpił do klasztoru położonego nad Morzem Czarnym, który założył jego brat, św. Bazyli. Stamtąd powołano go na biskupa Nyssy (371). w 380 roku wybrany metropolitą Sebasty Na soborze w Konstantynopolu (381) witano go owacyjnie jako "filara Kościoła". Jeden z najwybitniejszych teologów Kościoła Wschodniego. Pozostawił po sobie bogatą spuściznę pism religijnych, m. in. ascetycznych i mistycznych, komentarzy biblijnych.

W IKONOGRAFII św. Grzegorz ukazywany jest jako grecki biskup. Trzyma ewangeliarz.

Św. Wilhelm z Bourges, biskup, znany także jako Wilhelm z Donjeon albo Wilhelm Wyznawca, urodził się około 1155 r. w Nevers we Francji. Był członkiem znanej rodziny hrabiowskiej. Jego ojciec, Baldwin, planował dla niego karierę wojskową. Oddał go na wychowanie pod opiekę Piotra Pustelnika, archidiakona w Soissons, jego wuja. Od wczesnej młodości Wilhelm nauczył się wystrzegać marności światowych i z gorliwością oddawał się ćwiczeniom duchowym i zdobywaniu wiedzy. Po włączeniu w stan duchowny, został kanonikiem w Soissons i w Paryżu. Po pewnym czasie opuścił świat i wstąpił do zakonu. z powodu napięć i nieporozumień pomiędzy kapłanami tego zakonu a braćmi nie mającymi święceń, opuścił go i wstąpił do cystersów. w Pontigny przyjął habit. z czasem został opatem, najpierw w Fontaine-Jean, a potem w Chaalis.

Wilhelm miał szczególną cześć wobec Najświętszego Sakramentu; wiele czasu spędzał u stóp ołtarza. w 1200 r. duchowieństwo Bourges wybrało go na swojego arcybiskupa. Ta wiadomość go zasmuciła. Tylko dzięki poleceniu swojego przełożonego, opata Citeaux, zgodził się przyjąć tę godność. Nie przestał jednak podejmować wielu wyrzeczeń, łącznie z noszeniem włosienicy i nie jedzeniem mięsa.

Włączył się w budowę gotyckiej katedry św. Szczepana, rozpoczętą przez jego poprzednika. w 1208 r. odprawił w niej pierwszą liturgię Bożego Narodzenia.

Pragnął wziąć udział w misji wśród albigensów; zmarł jednak klęcząc na modlitwie 10 stycznia 1209 r. w swoim testamencie prosił, by pochować go we włosienicy i w popiele. Świadkowie zeznali, że za życia dokonał osiemnastu cudów; kolejnych osiemnaście cudów wydarzyło się za jego przyczyną już po jego śmierci. Kanonizował go 17 maja 1218 r. papież Honoriusz III.

11 Styczeń

Honoraty Matyldy Teodozjusza Teodozego Aleksandra Krzesimira Feliksa Tomasza

Św. Honoraty, d. († ok. 500)

św. Paulina, patriarchy Akwilei († 804)

św. Anastazego mn. († ok. 570)

św. Hygina pp. m. († 140)

św. Melchialesa (Miccjadesa) pp. m. († 314)

św. Palemona op. († ok. 330)

św. Salwiusza bpa Amiens m. († ok. 625)

św. Teodozego Cenobiarchy mn. († 529)
św. Tomasza z Cori kpl. zk. († 1729)

Św. Honorata, dziewica, urodziła się w Pawii. Jako młoda dziewczyna poświęciła się Bogu. Gdy w roku 476 Odoaker, król Gotów, złupił miasto, znalazła się wśród branek. Wraz z innymi jeńcami wykupił ją św. Epifaniusz, biskup, jej brat. Życie Honoraty pełne było modlitwy, miłosierdzia i oddania ludziom, którzy darzyli ją powszechnie czcią. Zmarła około 500 roku.

W IKONOGRAFII św. Honorata ubrana jest w tunikę. Trzyma księgę.

Św. Tomasz z Cori urodził się 4 czerwca 1655 r. w Cori, w pobliżu Latiny we Włoszech. Tego samego dnia otrzymał chrzest oraz imiona Franciszek Antoni. Zgodnie z ówczesnym zwyczajem sakrament bierzmowania przyjął w wieku 3 lat. Już jako dziecko wyróżniał się pobożnością. Codziennie rano uczestniczył we Mszy św. w parafialnym sanktuarium Matki Bożej Nieustającej Pomocy.

Po śmierci rodziców 14-letni Franciszek Antoni musiał przerwać naukę i zacząć pracować, aby utrzymać siebie i dwie siostry. Gdy siostry dorosły i założyły swoje rodziny, sługa Boży wstąpił do Zakonu Braci Mniejszych 7 lutego 1677 r. w Orvieto i przyjął imię Tomasz. w 1678 r. rozpoczął w Viterbo studia filozoficzne i teologiczne, a następnie kontynuował je w Velletri. Tam też w 1683 r. otrzymał święcenia kapłańskie. Wkrótce został przeniesiony do domu zakonnego w Orvieto, gdzie pełnił funkcję zastępcy mistrza nowicjatu.

25 kwietnia 1684 r. przybył do franciszkańskiego klasztoru w Bellegrze. Po dwóch latach został furtianem. Przyjmował wszystkich z radością i w duchu służby. w 1703 r. przełożeni wysłali go do nowego klasztoru franciszkańskiego w Palombarze, gdzie także pełnił obowiązki furtiana. w życiu zakonnym był wymagający wobec siebie i współbraci. Przestrzegał skrupulatnie dyscypliny zakonnej, żył ubogo, a przede wszystkim dużo i gorliwie się modlił. Słynął z dobroci i łagodności. w krótkim czasie stał się wzorem nie tylko dla wiernych w diecezji Subiaco, pośród których niestrudzenie wypełniał posługę duszpasterską, ale także dla swoich współbraci oraz innych kapłanów. Jako znawca życia zakonnego przyczynił się do opracowania zaostrej reguły klasztorów franciszkańskich, która została zatwierdzona 11 stycznia 1706 r.

Po sześciu latach opuścił Palombarę i powrócił do klasztoru w Bellegrze, gdzie prowadził pracę duszpasterską. Posiadał zdolności kaznodziejskie: jego kazania były proste, jasne i zrozumiałe dla wszystkich. Wielką wagę przywiązywał również do sakramentu pokuty. Całe godziny spędzał w konfesjonale, spowiadając ludzi, których pragnął prowadzić drogą uświęcenia. Opiekował się chorymi i ubogimi w swojej parafii, często ich odwiedzał. Centrum jego życia duchowego stanowił Jezus Chrystus i Jego Matka. Były to — jak pisał — «dwie jego najśłodsze miłości». «Cały jestem wasz — powtarzał — nie zatrzymuję nic dla siebie».

Zmarł 11 stycznia 1729 r. Cztery lata po śmierci Tomasza z Cori rozpoczął się proces beatyfikacyjny, a 1 sierpnia 1778 r. został ogłoszony dekret o heroicznosci cnót sługi Bożego.

3 września 1786 r. papież Pius VI wyniósł go do chwały ołtarzy. Kanonizował go Jan Paweł II 21.11.1999 r.

12 Styczeń

Arkadiusza Rajmunda Lucjana Grety Benedykta Ernesta Tacjany Czesławy Antoniego Cezarii

Św. Arkadiusza, m. (284 - 305)

św. Benedykta lub Benneta (Biscopa Baducinga), opata († 689)

bł. Aelreda op. († 1167)

św. Antoniego Marii Pucci kpł. zk. († 1892)

bł. Bernarda z Corleone zk. († 1667)

św. Jana bpa Rawenny († 494)

bł. Małgorzaty Bourgeoys dz. zk. z Kanady († 1770)

śwśw. Tygriusza kpł. i Eutropiusza lektora, mm. († 404)

bł. Bernarda z Corleone (1605 – 1667) zk., kapucyna

Św. Arkadiusz, męczennik (284-305). Pochodził z Cezarei Mauretańskiej (dzisiaj w Algierii). Na początku prześladowania chrześcijan za czasów Dioklecjana Arkadiusz uciekł z miasta i ukrywał się. Na wieść o aresztowaniu rodziny wrócił i sam stawił się przed sędzią. Po bezskutecznych namowach, aby porzucił wiarę, poddano go torturom. Połamawszy mu nogi ukrzyżowano.

Św. Bernard z Corleone, zakonnik.

Bernard Filip Latini urodził się w roku 1605 w Corleone na Sycylii. Pochodził z rodziny rzemieślniczej. Jako młodzieniec pomagał ojcu w pracy w warsztacie krawieckim. Nie czuł jednak zamiłowania do tego zawodu i niebawem po śmierci ojca opuścił rodzinne miasteczko na Sycylii, by prowadzić życie pełne przygód i awantur. Pociągało go rzemiosło rycerskie, bo z natury był sprawny we władaniu bronią. Nic też w życiu młodzieńca nie zdradzało jego przyszłego powołania ani wielkich cnót, jakie miały opromienić go chwałą. Na drogę służby Bożej doprowadził go dopiero przypadek, który zadecydował o jego przyszłym życiu. w jednej ze sprzeczek rycerskich sprowokowany przez przeciwnika ranił go poważnie. Od tej pory lękając się kary tułał się po całej niemal

Sycylii, wreszcie zrozumiał, że raczej powinien się lękać Bożej niż ludzkiej sprawiedliwości. Toteż zdecydował się za przeszłe winy odpokutować i dlatego w 26. roku życia poprosił o przyjęcie do zakonu św. Franciszka kapucynów prowincji panormitańskiej.

Od samego początku życia zakonnego oddawał się ostrym praktykom pokutnym, których już do śmierci nie zanieczywał. Gdy jednak ciało umartwiał, duch jego stawał się silniejszy i chętniejszy do służby Bogu. Cieszył się łaską kontemplacji i wszystkie chwile wolne od pracy nakazanej przez posłuszeństwo poświęcał modlitwie. Nie zanieczywał też odwiedzania chorych, wobec których dla miłości Boga spełniał najniższe nawet posługi. Trzydzieści sześć lat życia pokutnego zjednało mu sławę wśród ludzi, a podziw u współbraci, toteż w chwili śmierci, która nastąpiła w Palermo 12 stycznia 1667 r., uważany był za świętego.

Papież Klemens XIII zaliczył go w poczet błogosławionych Kościoła katolickiego w 1768 roku. Jan Paweł II kanonizował go 10 czerwca 2001 r.

13 Styczeń

Hilarego Bogumiła Weroniki

Św. Hilarego, Biskupa i Doktora Kościoła (*WD*)

Bł. Weroniki Nagroni, mniszki (1445 - 1497)

św. Agrycjusza bpa Trewiru († ok 335)

św. Głafiry dz. († IV w.)

śwśw. Gumezynda kpł. i Servusdei mn, mm. w Hiszpanii († 852)

śwśw. Hermyla i Stratonika, mm. (ok. 315)

św. Leoncjusza bpa w Cezarei Kapadockiej († IV w.)

św. Remigiusza bpa w Reims († 533)

Św. Hilary z Poitiers, biskup, doktor Kościoła. Urodził się około 315 roku, jako syn pogańskich notabli. Studia filozoficzne i lektura Ewangelii doprowadziły go do chrześcijaństwa. Przyjął chrzest jako żonaty mężczyzna w 345 roku. Był na tyle gorliwym wyznawcą, iż w 350 roku obrano go biskupem rodzinnego miasta. Zgodnie z ówczesną praktyką czasami żonaci mogli być podnoszeni do takiej godności. Za sprzeciw wobec arian skazano go na wygnanie do Azji Mniejszej. Po powrocie prowadził czynne życie jako pasterz, teolog, wpływając na charakter Kościoła Galii. Zmarł w 367 roku. Pozostawił po sobie sporą spuściznę literacką. Św. Hilary należy do pierwszych wyznawców, któremu Kościół na Zachodzie zaczął oddawać publicznie liturgiczną cześć. Dotychczas było to niemal wyłącznym

przywilejem męczenników. Patron Poitiers, La Roche. Jako nauczyciel i obrońca prawd wiary został ogłoszony doktorem Kościoła. Modlą się do niego ukąszeni przez węże.

W IKONOGRAFII św. Hilary przedstawiany jest w stroju biskupim.

Jego atrybutami są: księga, laska pasterska, mitra, pióro pisarskie, piorun. smok lub wąż - symbolizujące arian.

Życie św. Hilarego świadczy o tym, że już w pierwszych wiekach chrześcijanie odmawiali każdego dnia sto pięćdziesiąt Psalmów, dzieląc je na trzy części i odmawiając rano, w południe i wieczór. Podział ten znał już Hilary z Poitiers. Możemy zatem widzieć w nim patrona Różańca, gdyż modlitwa ta powstała ze zwyczaju dzielenia *Psalterza* na trzy części.

Bł. Weronika Nagroni, mniszka urodziła się w 1445 r. w Binasco (Włochy). Pochodziła z bardzo ubogiej, wieśniaczej rodziny. w 1466 r. jako 22-letnia dziewczyna wstąpiła do surowego klasztoru sióstr augustianek św. Marty w Mediolanie, gdzie pozostała do śmierci. w tym klasztorze nauczyła się czytać i pisać, a przede wszystkim poznawać i kochać Boga. Była mistyczką. w kontemplacji była tak

zaawansowana, że otrzymała dar łoż, a nawet ekstaz. Duch Święty obdarzył ją szczególnymi darami i Bożą mądrością. Radzono się jej nawet w bardzo trudnych i zawiłych sprawach. Otrzymała dar prorocstwa i czytania w sercach ludzkich. Nagłona natchnieniem Bożym udała się do Rzymu, do papieża Aleksandra VI, który złym przykładem swojego prywatnego życia wiele zła wyrządził Kościołowi Chrystusowemu, by go błagać o zmianę postępowania.

Weronika zmarła w klasztorze 13 stycznia 1497 r. w wieku 52 lat. Pochowano ją w kościele zakonnym, a kiedy klasztor został zlikwidowany, relikwie przeniesiono do jej rodzinnej wioski - Binasco. Papież Leon X zezwolił na jej kult (1518), a potwierdził go papież Aleksander VIII w 1690 roku.

14 Styczeń

Feliksa Domostława Malachiasza Odoryka Hilarego Niny Radosława Piotra
Św. Feliksa, kpł. z Noli (Włochy) († ok.260)
św. Sawy, bpa, patrona Serbii
św. Dacjusza bpa w Mediolanie († 552)
św. Makryny († 340)
św. Malachiasza proroka († V w. przed Chr.)
św. Nino († IV/V w.)
bł. Odoryka z PorcLenone kpł. zk. († 1331)
św. Piotra Dondersa kpł. misjonarza w Gujanie († 1887)
bł. Józefa Tovini (1841-1897) tercjarza franciszkańskiego, burmistrza

Św. Feliks, kapłan z Noli (Włochy). Był Syryjczykiem, synem oficera. Przyjął święcenia kapłańskie. Za panowania Decjusza, gdy wybuchło prześladowanie wyznawców Chrystusa, został osadzony w więzieniu. Według relacji św. Paulina Feliks był torturowany Jego poranione ciało wleczono po ostrych muszlach i skorupach. Podobnie jak ongiś św. Piotr, uszedłszy z więzienia, ukrywał się przez pewien czas w wyschłej studni. Po śmierci cesarza powrócił do swej miejscowości. Ponieważ jego rodzinny majątek skasowano, żył z pracy rąk. Zmarł około 260 roku.

W IKONOGRAFII przedstawiany jest w towarzystwie anioła. Obok niego pająk symbol roztropności, ostrożności, ocalenia bowiem otwór studni, gdzie św. Feliks spędził kilka miesięcy, był osłonięty pajęczyną, która ochroniła go przed prześladowcami.

15 Styczeń

Pawła Arnolda Izydora Dąbrówki Dobrawy Ity Aleksandra
Św. Pawła z Teb, pustelnika (228 - 341)
św. Ity, d.
św. Arnolda Janssena założyciela werbistów († 1909)
św. Bonita bpa Clermont († 710)
bł. Franciszka de Capillas kpł. i zk. († 1648)
św. Izydora z Aleksandrii († 404)
św. Jana Calibita mn. († 450)
św. Makarego op. († 390)
św. Maksyma bpa († III w.)
św. Maura op. († VI/VII w.)

Św. Paweł z Teb, pustelnik (228-341). urodził się w starożytnej stolicy faraonów. Za jego

czasów Teby były już tylko małą wioską. Gdy za cesarza Dioklecjana rozpoczęło się prześladowanie, aby uniknąć tortur i śmierci, uszedł na pustynię. Miał wtedy 20 lat. Mimo zakończonego wkrótce prześladowania pozostał na niej aż do śmierci. Był człowiekiem modlitwy i wielkiego wyrzeczenia. Jako pustelnik, mieszkając w jaskini, spędził samotnie 90 lat. Zmarł mając 113 lat. Zakon paulinów czci go jako swego patrona. Także piekarze i tkający dywany.

W IKONOGRAFII św. Paweł Pustelnik przedstawiany jest w tkanej sukni z liści palmowych. Jego atrybuty: kruk, kruk z chlebem w dziobie, lew kopiący grób, przełamany chleb.

Św. Arnold Janssen, prezbiter urodził się

5 listopada 1837 r. w Goch w Niemczech.

Wychowywał się w katolickiej rodzinie wraz z pięcioma braćmi i dwoma siostrami. Jego ojciec często wskazywał na potrzebę

głoszenia Ewangelii na całym świecie. Jako młodzieniec, Arnold interesował się naukami przyrodniczymi. Po odbyciu studiów, zdobył uprawnienia nauczyciela w tej dziedzinie. Rozpoczął wówczas studia teologiczne i w 1861 r. przyjął święcenia kapłańskie jako kapłan diecezjalny. Został skierowany do uczenia w szkole w Bocholt.

Po 12 latach postanowił bardziej włączyć się w życie Kościoła

Powszechnego. Zaczął wydawać biuletyn, w którym wskazywał, co Niemcy mogą uczynić dla sprawy rozwoju misji. Biuletyn ten stał się szybko popularnym miesięcznikiem katolickim. Arnold wiedział, że w tym czasie nie było w Niemczech żadnego zakonu, który przygotowywał i wysyłał

misjonarzy. Zapragnął zmienić tę sytuację. O swoich planach rozmawiał z biskupem Roermondu, Paredisem. Biskup po spotkaniu miał powiedzieć: "Ten człowiek chce zbudować dom dla misjonarzy, a nie ma ani grosza. Jest głupcem - albo świętym".

8 września 1875 r., z trójką kandydatów, bardzo niewielką sumą pieniędzy i zrujnowanym zajazdem, który udało mu się kupić w Steyl w Holandii, Arnold założył pierwsze seminarium. Datę tę przyjmuje się też za początek Zgromadzenia Słowa Bożego (werbistów). Początki były trudne - pierwsi kandydaci rozmyślali się i odchodzili. z czasem jednak zaczęło się zgłaszać coraz więcej nowych osób. Wkrótce Arnold wysłał dwóch pierwszych braci na misje do Chin - byli to św. Józef Freinademetz i Jan Anzer. Arnold był także współzałożycielem Sióstr Służebnic Ducha Świętego (8 grudnia 1889 r.) oraz Sióstr Służebnic Ducha Świętego od Wieczystej Adoracji (8 września 1896 r.).

Między 1889 a 1909 r. dzieło Arnolda rozszerzyło się na Argentynę, Togo, Brazylię, Nową Gwineę, Chile, USA, Japonię, Paragwaj i Filipiny.

15 stycznia 1909 r. Arnold Janssen zmarł w Steyl. 19 października 1975 r. beatyfikował go Paweł VI; 5 października 2003 r. razem z Józefem Freinademetzem został ogłoszony świętym przez papieża Jana Pawła II.

16 Styczeń

Marcelego Włodzimierza Waldemara Honoraty Honorata Hilarego Bernarda

Św. Marcelego I, pp., m. († 309)

św. Furseusza († 648)

bł. Gonsalwa zk. († ok. 1259)

św. Hilarego bpa († 429)

św. Honorata op. († ok. 450)

św. Melasa bpa († ok. 390)

św. Pryscyllii († kon. I w.)

św. Tycjana bpa († V w.)

śwśw. Ottona kpł., Bernarda dk., Akursjusza, Adiuta, Piotra braci zakonnych - mm. w Maroku († 1220)

Św. Marcelego I, papież, męczennik. Jego pontyfikat trwał krótko od maja 306 roku do 16 stycznia 309. Zreorganizował rozbitą w wyniku prześladowań administrację kościelną. Dużo przykrości doznał ze strony tzw. lapsi chrześcijan, którzy w czasie prześladowań wyrzekli się wiary, a potem powracając do Kościoła nie chcieli poddać się wymaganym warunkom pokuty. Papież został aresztowany na rozkaz cesarza Maksencjusza. Obito go różgami, a następnie zesłano na wygnanie, gdzie zmarł w nędzy. Patron Raciborza oraz stajennych. Według panującej opowieści, w dzień Świętego 16 stycznia 1241 roku Tatarzy oblegli miasto Racibórz. Wówczas pojawił się na obłokach św. Marcelego. Oddziały przelęknęły się tego niezwykłego widoku i odstąpiły od miasta. Wdzięczni mieszkańcy ufundowali figurę Papieża w kaplicy i na miejskim placu.

W IKONOGRAFII św. Marcelego przedstawiany jest w stroju papieskim. Jego atrybutami są: dyscyplina, konie przy żłobie, osioł.

17 Styczeń

Antoniego Rościszława Sulpicjusza Rozeliny Juliana Jana Mariana

Św. Antoniego, opata (*WO*)

śwśw. Antoniego, Merula, Jana, mn. († VI w.)

św. Juliana ps. († IV w.)

bł. Rozeliny mn. († 1329)

św. Sulpicjusza bpa († 647)

Kuszenie św. Antoniego
obraz naśladowcy Boscha, XVIw.
Warszawa, Muzeum Narodowe

Św. Antoni, opat (251-356), zwany w Kościele Wschodnim "Wielkim", urodził się w Środkowym Egipcie. Rodziców stracił wcześniej. Mając 20 lat, rozdał ubogim odziedziczony majątek i udał się na pustkowie, gdzie prowadził życie pełne umartwienia, milczenia, modlitwy. Miał dar widzenia rzeczy przyszłych. Słynął ze świętości i mądrości. Walki wewnętrzne, jakie ze sobą stoczył, stały się później ulubionym tematem malarzy (np. H. Bosch, M. Grunewald) i pisarzy (G. Flaubert, A. France). Jego postawa znalazła wielu naśladowców. Sława i cuda sprawiły, że zaczęli ściągać uczniowie, pragnący poddać się jego duchowemu kierownictwu. Po wielu sprzeciwach zdecydował się ich przyjąć i odtąd oaza Farium na pustyni zaczęła zapełniać się rozrzuconymi wokół celami eremitów (miało ich być około 6000). Owe wspólnoty pustelników nazwano "laurami" (później także "ławrami"). Życie św. Antoniego było przykładem dla wielu nie tylko w Egipcie, ale i w innych stronach chrześcijańskiego świata.

Patron zakonu antoninów, dzwonników, chorych, hodowców trzody chlewnej, koszykarzy, rzeźników, szczotkarzy, ubogich. Orędownik w czasie pożarów. w ciągu wieków wzywano go podczas epidemii oraz chorób skórnych.

"Powiedział abba Antoni: <Przyjdą takie czasy, że ludzie będą szaleni i jeśli kogoś zobaczą przy zdrowych zmysłach, to powstaną przeciw niemu, mówiąc: Jesteś szalony, bo nie jesteś do nas podobny.>"

W IKONOGRAFII św. Antoni przedstawiany jest jako pustelnik, czasami w długiej szacie mnicha. Szczególne zainteresowanie artystów budził temat kuszenia św. Antoniego. Jego atrybutami są: jeden, dwa lub trzy diabły, diabeł z pucharem, dzwonek, dzwonek i laska, krzyż egipski w kształcie litery "Tau", księga reguły monastycznej, lampa, lampka oliwna, laska, lew kopiący grób, pochodnia, świnia, pod postacią której kusił go szatan, źródło.

18 Styczeń

Małgorzaty Reginy Piotra Jaropełka Erwina Pyski Leonarda Krystyny Beatrycze

Bł. Reginy Protmann, Zakonnicy

W diecezji warmińskiej (WD)

Św. Małgorzaty Węgierskiej, królowny, zk. († 1270)
 św. Woluzjana bpa m. († ok. 496)
 św. Deikoli op. († ok. 625)
 św. Atenogena teologa m. († III/IV w.)
 św. Beatrycze d'Este wdowy († 1262)
 św. Krystyny Ciccarelli zk. († 1543)
 św. Leobarda ps.(† ok. 593)
 św. Liberaty dz. († 580)
 śwśw, Moseusza i Ammoniusza żołnierzy, mm. († ok. 250)
 św. Pryska dz. m. († 250)

Błogosławiona Regina Protmann urodziła się w Braniewie na Warmii w 1552 roku w rodzinie szlacheckiej. w 1571 roku przy kościele parafialnym św. Katarzyny Aleksandryjskiej założyła wspólnotę sióstr zakonnych. w 1583 roku bp. Marcin Komer zatwierdził Regułę Katarzynek, zaś 9 lat później - w 1602 roku - została ona poddana rewizji i ostatecznie zatwierdzona w Wilnie przez bpa warmińskiego Piotra Tylickiego i nuncjusza apostolskiego Klaudiusza Rangoniego. Błogosławiona Regina żyła w zjednoczeniu z Chrystusem i zmarła w opinii świętości 18 stycznia 1613 roku w Braniewie. Beatyfikacji Reginy Protmann dokonał Jan Paweł II 13 czerwca 1999 roku w Warszawie.

Św. Małgorzata Węgierska, królowna, zakonnica. Córka króla Węgier Beli IV i Marii Laskaris. Jej dziadek po kądzieli był cesarzem bizantyjskim. Na wychowanie oddano ją do klasztoru, była bowiem ofiarowana Bogu jako votum dziękczynne za ocalenie kraju od najazdu Tatarów. Gdy chciano ją później zwolnić z zobowiązań, aby mogła wyjść za mąż, odmówiła. Przebywała w ufundowanym przez ojca klasztorze na wyspie, która od jej imienia wzięła miano i dzisiaj jest częścią Budapesztu. Prowadziła życie surowe. Uczynna, miłosierna, miała dar kontemplacji. Zmarła 18 stycznia 1270 roku w wieku 28 lat. Beatyfikowana w 1776 roku, kanonizowana w 1943.

W IKONOGRAFII przedstawiono Świętą w habicie dominikańskim, z królewską koroną złożoną u jej stóp, do ręki zaś włożono lilię i księgę. Atrybutem jej są także stygmaty.

19 Styczeń

Józefa Henryka Mariusza Marty Erwina Eustachii Kanuta Makarego

Św. Józefa Sebastiana Pelczara Biskupa (WO)

W diecezji rzeszowskiej - głównego patrona diecezji (Święto)

Św. Henryka, bpa m. († 1160)

św. Mariusza m. († ok.269)

św. Wulstana bpa Worcester († 1095)

św. Basjana bpa († 413)

św. Germanika m. († 156)

św. Jana bpa Rawenny († 167)

św. Kanuta króla m. († 1086)

bł. Marcela Spinola y Maestre bpa Sewilli kard. († 1906)
św. Poncjana m. († ok. 160)
śwśw. Pawła, Geroncjusza, Januarego, Saturnina, Sukcesa, Juliusza, Katusza, Pil, Germany,
mm. († IV w.)

Św. Józef Sebastian Pelczar, rektor uniwersytetu, biskup.

Urodził się 17 stycznia 1842 roku w Korczyniu koło Krosna. Po święceniach kapłańskich podjął pracę w Samborze. Następnie studiował w Rzymie, gdzie uzyskał dwa doktoraty: z teologii i prawa kanonicznego. Był profesorem seminarium przemyskiego, następnie dziekanem i rektorem Uniwersytetu Jagiellońskiego. w 1900 roku został biskupem w Przemyślu. z myślą o opiece nad służącymi i robotnikami założył zgromadzenie Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego - sercanki.

Zmarł 28 marca 1924 roku w opinii świętości. Beatyfikowany w Rzeszowie 2 czerwca 1991 r. przez Jana Pawła II, a kanonizowany 18 maja 2003 r. w Rzymie.

W IKONOGRAFII bł. Józef Pelczar przedstawiany jest w stroju biskupim i w mitrze.

20 Styczeń

Fabiana Sebastiana Dobiegniewa Eutymiusza Cypriana

Św. Fabiana, Papieża i Męczennika (WD)

Św. Sebastiana, Męczennika (WD)

bł. Eustochii dz. zk. († 1486)

św. Eutymiusza op. († 483)

św. Maura bpa († ok. 946)

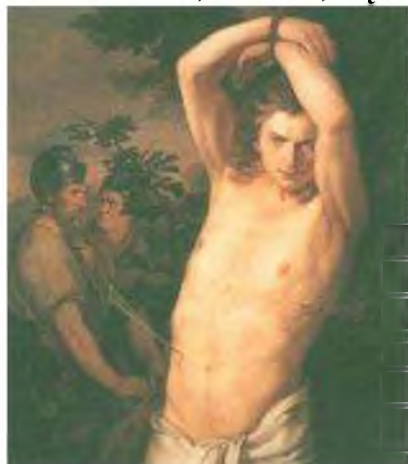
Św. Fabian, papież, męczennik. Jego pontyfikat, podczas którego umocnił i usprawnił organizacyjnie Kościół rzymski, dzieląc Wieczne Miasto na siedem dystryktów trwał 14 lat. Za czasów Decjusza stał się ofiarą prześladowań. Poniósł śmierć męczeńską na arenie 20 stycznia 250 roku. Jego płytę nagrobną z imieniem wypisanym po grecku odkryto na cmentarzu Kaliksta w 1854 roku. Patron garncarzy.

W IKONOGRAFII Święty jest przedstawiany w papieskim stroju pontyfikalnym lub w kapie i tiarze. Czasami z gołębiem na głowie. Podanie głosi, że Fabian znalazł się na zgromadzeniu kleru i ludu, które zwołano w celu wybrania papieża po śmierci Anterosa. Niespodziewanie spoczął nad jego głową gołąb. Fakt ten odczytano jako widomy znak Boży i dokonano wyboru.

Jego atrybutami są: anioł z narzędziami męki, krucyfiks, miecz, palma męczeńska.

Św. Sebastian, żołnierz, męczennik. Być może był oficerem gwardii cesarskiej. W czasie prześladowań, za wyznawanie nauki Chrystusa, umęczony.

"Dioklecjan kazał żołnierzom przywiązać go na środku pola i zabić strzałami z łuków. Tyle strzał tedy utkwilo w nim, że podobny był do jeża, a żołnierze przypuszczając, że już nie żyje, odeszli" - zapisał Jakub De Voragine. Na pół umarłego odnalazła go pewna niewiasta i zaopiekowała się nim. Skoro Sebastian odzyskał zdrowie i siły ponownie udał się do cesarza, wyrzucając mu krzywdę i niesprawiedliwość wobec chrześcijan.

Wówczas cesarz kazał go zabić pałkami. Był rok 288(?). Ciało męczennika wrzucone do Cloaca Maxima odnaleziono i pochowano w rzymskich katakumbach.

Patron Niemiec. inwalidów wojennych, kamieniarzy, łuczników, myśliwych, ogrodników, rusznikarzy, strażników, strzelców, rannych, żołnierzy. Sebastian należał przez stulecia do najbardziej znanych świętych. Poświęcono mu liczne i wspaniałe dzieła. Jego męczeństwo natchnęło wielu artystów - malarzy rzeźbiarzy pisarzy muzyków.

W IKONOGRAFII przedstawiany jest w białej tunice lub jako piękny obnażony młodzieniec, przywiązany do słupa albo drzewa, przeszyty strzałami. Czasami u jego nóg leży zbroja. Na starochrześcijańskiej mozaice w kościele św. Piotra w Okowach w Rzymie ukazany jest jako człowiek stary z białą brodą, w uroczystym dworskim stroju.

Atrybuty Świętego: krucyfiks, palma męczeństwa, włócznia, miecz, tarcza, dwie strzały w dłoniach, przybity wyrok śmierci nad głową.

21 Styczeń

Agnieszki Jarosława Epifaniusza

Św. Agnieszki, Dziewicy i Męczennicy (*WO*)

św. Epifaniusza bpa Pawii († 496)

śwśw. Fruktuosa bpa, Auguriusza, Eulogiusza dk., mm. († ok. 260)

bł. Jana Chrzciciela Turpin du Cormier († 1794)

bł. Józefa Nascimbeni kpł. († 1922)

św. Meinrada kpł. mn. († 862)

św. Patrokłusa m. († II w.)

św. Publiusza bpa Aten († ok. 1000)

Św. Agnieszka na mozaice z jej kościoła w Rzymie

Św. Agnieszka, dziewica, męczennica. Jedna z najbardziej popularnych świętych w starożytności. Jako 12 - letnia dziewczynka, pochodząca ze starego rodu, miała ponieść męczeńską śmierć na stadionie Domicjana około 305 roku. Na miejscu "świadcstwa krwi" dzisiaj jest Piazza Navona - jedno z najpiękniejszych i najbardziej uczęszczanych miejsc Rzymu. Tuż obok, nad grobem męczennicy wzniesiono bazylikę pod jej wezwaniem, w której 21 stycznia - zgodnie ze starym zwyczajem - poświęca się dwa białe baranki. Patronka dzieci, panien, ogrodników. Według legendy św. Agnieszka, całkowicie obnażona na stadionie, została rzucona na pastwę spojrzeń tłumu. Za sprawą cudu okryła się płaszczem włosów.

W IKONOGRAFII przedstawia się Świętą z barankiem mającym nimb lub z dwiema koronami - dziewictwa i męczeństwa. Nieraz obok płonie stos, na którym ją prawdopodobnie spalono.

Jej atrybutami są: baranek z nimbem lub ze sztandarem, gałązka palmowa, dwie korony - dziewictwa i męczeństwa, kość słoniowa, lampka oliwna, lilia, miecz, zwój.

22 Styczeń

Wincentego Anastazego Laury Jarosławy Dobromysła

Św. Wincentego Diakona i Męczennika (*WD*)

Św. Wincentego Pallottiego, prezbitera (*WD*)

św. Anastazego mn. m. († 628)

św. Dominika op. († 1031)

św. Gaudentego bpa Nawarry († 418)

bł. Laury Nicuna († 1904)

Św. Wincenty
Palotti

Św. Wincenty,
diakon
męczennik

Św. Wincenty, diakon męczennik. Archidiakon w Saragossie. Powierzono mu opiekę nad ubogimi oraz zarządzanie dobrami diecezji. Podczas prześladowań poddany torturom, aby wyrzekł się wiary a także wydał dobra kościelne. Zamęczony 22 stycznia 304 roku. Patron Portugalii oraz leśników drwali, rolników.

Św. Wincenty Pallotti, kapłan, zakonnik (1795-1850). Urodził się i pracował w Rzymie. Doktor filozofii i teologii, magister filologii greckiej. Duszpasterz chorych, więźniów, żołnierzy i ubogich. Tworzył szkoły wieczorowe, stowarzyszenia cechowe dla robotników, sierocińce, ochronki dla dziewcząt. Założyciel Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego charakteryzującego się nowatorskim programem duszpasterskim, który opiera się na współpracy świeckich i duchownych. Centralną część tego dzieła stanowią księża i bracia pallotyni oraz siostry pallotynki. Zmarł 22 stycznia z powodu choroby, której nabawił się spowiadając w zimnym kościele, oddawszy swój płaszcz żebrakowi. Papież Pius XII ogłosił Wincentego błogosławionym, a Jan XXIII świętym.

23 Styczeń

Ildefonsa Rajmunda Wincentego Klemensa Jana Seweriana Seweryna Bernarda
Bł. Wincentego Lewoniuka i dwunastu towarzyszy, męczenników *(WD)*
W diecezji siedleckiej (WO)

Św. Ildefonsa, zk., bpa (607 - 667)
 św. Agatangela m. († 303)
 św. Asklasa m. († ok.287)
 św. Bernarda bpa w Vienne († 841)
 św. Emerencji dz. m. († ok. 305)
 św. Klemensa bpa m. († ok. 303)
 św. Martyriusza mn. († VI w.)
 św. Permensasa dk. m. († ok.110)
 śwśw. Seweriana i jego żony Akwili, mm. († III w.)

Męczennicy Pratulińscy - Eliasz Radzikowski

Dzisiaj czcimy w liturgii Kościoła świętych **Męczenników Podlaskich**, którzy oddali życie w obronie swej wiary. Ci ludzie bronili wiejskiego kościoła, by nie stał się miejscem oderwanym od jedności z papieżem. Niech dzisiejsi patronowie przypominają nam o obowiązku obrony Kościoła powszechnego przed tymi, którzy kwestionują naukę głoszoną przez Ojca Świętego i próbują przekonać nas, że Kościół musi iść ręką w rękę ze sprawującymi władzę w państwie, i że ma popierać tych, którzy stanowiąc obowiązujące prawo, nie baczą na prośby i przestrogi Jana Pawła II.

Wśród obrońców świątyni w Pratulinie, którzy oddali życie za wiarę, znajdowali się:

- **Wincenty Lewoniuk - l. 25**, pochodzący z Woroblina. Wśród sąsiadów i znajomych cieszył się opinią pobożnego i przywiązanego do Kościoła człowieka. Podczas obrony świątyni zginął od pierwszej salwy karabinowej.
- **Daniel Karmasz - l. 48**, żonaty. Jako przewodniczący bractwa, podczas obrony Kościoła stanął na czele z krzyżem, który przechowywany jest w Pratulinie po dzień dzisiejszy.
- **Łukasz Bojko - l. 22**. Był człowiekiem szlachetnym i cieszył się dobrą opinią wśród mieszkańców Pratulina. Podczas obrony świątyni bił w dzwony.
- **Konstanty Bojko - l. 49**. Mieszkał w Zaczopkach. Był ubogim rolnikiem i sprawiedliwym człowiekiem.
- **Konstanty Łukaszuk - l. 45**. Razem z żoną prowadził gospodarstwo, zdobywając środki na utrzymanie 7 dzieci. Szanowano go za rzetelność i uczciwość.
- **Bartłomiej Osypiuk - l. 30**. Był przykładnym ojcem i mężem, człowiekiem głęboko wierzącym. Od dłuższego czasu pełnił straż przy pratulińskiej świątyni i tam też został śmiertelnie ranny.
- **Anicet Hryciuk - l. 19**. Ze względu na niezwykłą pobożność i dobroć przyrównywano go do św. Stanisława Kostki.

- **Filip Geryluk - l. 44**, z Zaczopek. Miał opinię troskliwego ojca i pobożnego człowieka. Zachęcał innych do trwania przy świątyni i sam przy niej zginął.
- **Ignacy Frańczuk - l. 50**, z Derła. w opinii najbliższych ponad wszystko przekładał wierność wierze. Po śmierci Daniela Karmasza podniósł krzyż i stał na czele obrońców.
- **Onufry Wasyluk - l. 21**. Pełnił funkcję sołtysa w Zaczopkach. Cieszył się dużym uznaniem u ludzi.
- **Maksym Hawryluk - l. 34**. Pochodził z Derła. Wraz z żoną pracował na skromnym gospodarstwie. Umarł w domu rodzinnym od rany postrzałowej w brzuch.
- **Jan Andrzejuk - l. 26**. Uważany za człowieka bardzo roztropnego, pełnił funkcję kantora w parafii. Ciężko ranny podczas obrony świątyni niebawem zmarł w domu rodzinnym.
- **Michał Wawrzyszuk - l. 21**. Pochodził z Derła. U ludzi cieszył się dobrą opinią. Zmarł z ran następnego dnia po obronie świątyni.

Św. Ildefons. Kiedy na lekcjach języka polskiego omawiane były kolejne wiersze Gałczyńskiego, wielu podśmiewało się na dźwięk tego imienia! Kto wie, może byłoby inaczej, gdybyśmy wiedzieli, że oznacza ono człowieka "gotowego do walki"? Święty, który je nosił - potomek rodziny wizygocko hiszpańskiej - był pisarzem, teologiem i jednym z najwybitniejszych biskupów swojej epoki. Napisał traktat mariologiczny "O wiecznym dziewictwie Maryi", dzięki któremu cieszy się wielką czcią w rodzimej Hiszpanii.

Przyszedł na świat około 607 r. w rodzinie szlacheckiej. Znakomicie wykształcony w tolekańskim Coenobium Agaliense w 633 r., do którego wstąpił wbrew woli ojca, należał do grona uczniów św. Izydora z Sewilli. Święcenia diakonatu przyjął z rąk biskupa Helladiusza. Przywdział habit benedyktyński w Agalii, w klasztorze świętych Kosmy i Damiana, gdzie około 650 r. został opatem. Dbał o zwiększenie dyscypliny zakonnej i uczestniczył bardzo aktywnie w kolejnych synodach, a podczas jednego z nich doprowadził do ustanowienia na dzień 18 grudnia święta Oczekiwania Narodzenia Pana Jezusa. Po śmierci arcybiskupa Eugeniusza II

w 657 r. został wybrany jego następcą. Wstawił się przykładnym życiem, świętością życia i zwalczaniem swobodnych obyczajów, panujących na dworze królewskim.

Zmarł 23 stycznia 667 r., pochowano go w kościele św. Leokadii w Toledo. Zapisał się w dziejach literatury chrześcijańskiej, jako autor zbioru krótkich biografii pt. "O pismach słynnych mężów"; jest to fragment historii Kościoła w Hiszpanii w VII w. a oprócz wspomnianego już traktatu maryjnego, napisał także dzieła

W IKONOGRAFII przedstawiano go często z kielichem w rękę, przeżywającego wizję mistyczną Maryi Dziewicy.

24 Styczeń

Franciszka Felicji Tymoteusza Feliksa Felicjana Rafała Radogosta Babilasa

Św. Franciszka Salezego, biskupa i doktora Kościoła (*WO*)

Św. Felicjana bpa Foligno m. († IIIw.)

śwśw. Babilasa bpa Antiochii oraz Urbana, Prylidiana, Epoloniusza mm. († ok. 250)

bł. Markolina zk. († 1317)

bł. Pauli Gambarara-Gosta wdowy tercjarki († 1315)

św. Surana op. († VI w.)

bł. Tymoteusza Giaccardo († 1948)

Św. Franciszek Salezy, biskup, doktor Kościoła (1567-1622).

Syn hrabiego Sales w Sabaudii. Studia teologiczne, biblijne i prawnicze na uniwersytetach w Paryżu oraz Padwie zakończył doktoratem. Po powrocie do domu przyjął święcenia kapłańskie, na co rodzice niechętnie udzielili mu zgody. Pracował w kalwińskim okręgu Chablais. Na murach i parkanach rozlepił ulotki - zwięzłe wyjaśnienia prawd wiary. w epoce fanatyzmu i zaciekłych sporów objawiał wprost wyjątkowy umiar i łagodność. Jego ujmująca uprzejmość i takt spowodowały, iż nazwano go "światowcem pośród świętych". w kontaktach z ludźmi wyznawał zasadę: "Więcej much się złapie na kroplę miodu aniżeli na całą beczkę octu". Mając 35 lat został biskupem Genewy. Stworzył nowy ideał pobożności - życie duchowe, wewnętrzne, praktykowane w klasztorach, wy dobył z ukrycia, aby "wskazywało drogę tym, którzy żyją wśród świata". Ze św. Joanną de Chantal założył zakon Sióstr Nawiedzenia NMP (wizytki). Autor wielu pism zaliczanych do klasyki literatury francuskiej. Jego relikwie znajdują się w kościele Nawiedzenia NMP w Annecy. Doktor Kościoła. Patron wizytek, salezjanów i salezjanek; Annecy, Chabery, Genewy; dziennikarzy i pisarzy, prasy katolickiej.

"Tak bardzo pragniemy czasem stać się aniołami, że zapominamy przy tym być dobrymi ludźmi."

IKONOGRAFIA przedstawia św. Franciszka Salezego w stroju biskupim - w rókcie i mantolecie lub w stroju pontyfikalnym z mitrą na głowie. Jego atrybutami są: gorejąca kula ośmiopłomienna, księga, pióro, serce przeszyte strzałą i otoczone cierniową koroną trzymane w dłoni.

25 Styczeń

Pawła Miłozsa Elwiry Tatiany Henryka Emanuela Poppona Teresy

NAWRÓCENIE Św. PAWŁA APOSTOŁA (*Święto*)

św. Ananiasza m. († I w.)

św. Bretaniona bpa w Tomi († IV w.)

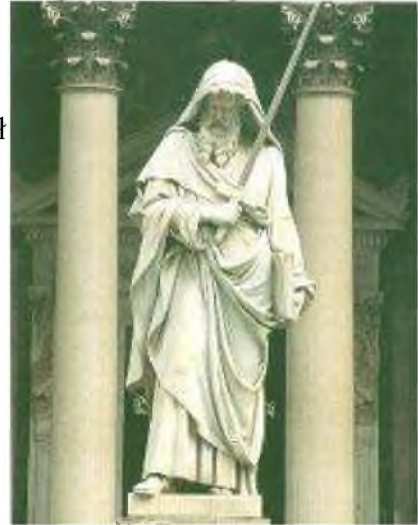
św. Emanuela Domingo y Sol kpł. († 1909)

śwśw. Juwentyna i Maksyma mm. († ok. 362)

św. Poppona op. († 1048)

śwśw. Projekta bpa Clermont i Amaryna op., mm. († 676)

Św. Paweł, Apostoł (†67). Apostoł Narodów. Autor 13 listów do gmin chrześcijańskich, włączonych do ksiąg Nowego Testamentu. Księżę mistyków. Szaweł urodził się w Tarsie około 5-10 roku po Chrystusie. Pochodził z żydowskiej rodziny silnie przywiązanej do tradycji. Byli niewolnikami, którzy zostali wyzwoleni. Szaweł odziedziczył po nich obywatelstwo rzymskie. Uczył się rzemiosła - tkania płótna namiotowego. Później przybył do Jerozolimy, aby studiować Torę. Być może był uczniem Gamaliela. Gorliwość w strzeżeniu tradycji religijnej sprawiła, że mając około 25 lat stał się zdecydowanym przeciwnikiem i prześladowcą Kościoła. Uczestniczył jako świadek w kamienowaniu św. Szczepana. Około 35 roku z własnej woli udał się z listami polecającymi do Damaszku ([Dz 9,1 n](#); [Gal. 1,15-16](#)), aby tam ścigać chrześcijan. U bram miasta "oślniła go nagle światłość z nieba. a gdy upadł na ziemię, usłyszał głos: <Szawle, Szawle, dlaczego Mnie prześladujesz? > - <Kto jesteś, Panie?> - powiedział. a On: <Jestem Jezus, którego ty prześladujesz. Wstań i wejdź do miasta, tam d powiedzą, co masz czynić.>" ([Dz 9,3-6](#)). Po nawróceniu nagłym, niespodziewanym i cudownym przyjął chrzest i zmienił imię na Paweł. Po trzech latach pobytu w Damaszku oraz krótkim pobycie w Jerozolimie odbył trzy misyjne podróże: pierwszą - w latach 44-49: Cypr - Galacja, razem z Barnabą i Markiem; drugą w latach 50-53: Filippi - Tesaloniki - Berea - Achaia - Korynt, razem z Tymoteuszem i Sylasem; trzecią w latach 53-58: Efez - Macedonia - Korynt - Jerozolima. w Palestynie został aresztowany, przesłuchiwany przez prokuratorów Feliksa i Festusa. Dwa lata przebywał w więzieniu w Cezarei. Gdy odwołał się do cesarza, został deportowany drogą morską do Rzymu. Dwa lata przebywał w więzieniu o dość łagodnym regulaminie. Uwolniony, udał się do Efezu, Hiszpanii (?) i na Kretę. Tam aresztowano go po raz drugi (64 r.). w Rzymie oczekiwał na zakończenie procesu oraz wyrok. Zginął śmiercią męczeńską przez ścięcie mieczem w tym samym roku - 67 - co św. Piotr. w Rzymie w IV wieku szczątki Pawła Apostoła złożono w grobowcu, nad którym wybudowano bazylikę św. Pawła za Murami. Jest patronem licznych zakonów, Awinionu, Berlina, Biecza, Frankfurtu nad Menem, Poznania, Rygi, Rzymu, Saragossy oraz marynarzy, powoźników, tkaczy.

W IKONOGRAFII przedstawiany jest w długiej tunice i płaszczu. Jego atrybutami są: baranek, koń, kość słoniowa, miecz.

26 Styczeń

Tymoteusza Tytusa Pauli Polikarpa Michała
 Św. Tymoteusza i Tytusa, Biskupów (*WO*)
 bł. Andrzeja z Peschiera zk. († 1485)
 św. Pauli wdowy († 404)
 św. Teogenesa bpa Hippony m. († ok. 258)

Św. Tymoteusz. biskup (†I w). Urodził się w Listrze - ojciec był Grekiem, matka Żydówką. Wierny i oddany uczeń oraz współpracownik św. Pawła. Towarzyszył mu w podróżach apostołskich oraz w więzieniu w Rzymie ([Flp 2,19-22](#)). Apostoł Narodów wysyłał go w trudnych i poufnych misjach do gmin chrześcijańskich w Koryncie, Filippi, Tesalonikach. Dwa listy Pawłowe do Tymoteusza znajdują się w kanonie ksiąg Nowego Testamentu.

Pierwszy biskup Efezu. Miał misjonować w Dalmacji i na Krecie. Tradycja głosi, że za czasów Trajana poniósł śmierć męczeńską. Kiedy Tymoteusz zaprotestował publicznie przeciwko krwawym igrzyskom, wzburzony tłum ukamienował go. Patron Krety. Relikwie Świętego przeniesiono z Efezu do Konstantynopola (356 r.), a następnie krzyżowcy (XII w.) wywieźli je do włoskiego miasta Termoli. Zamurowane, zostały odnalezione przypadkiem 7 maja 1945 roku.

W IKONOGRAFII św. Tymoteusz przedstawiany jest w tunice lub jako biskup w liturgicznych szatach. U jego stóp leżą kamienie.

Św. Tytus, biskup († i w.). Znany jest wyłącznie z listów św. Pawła. Pochodził z rodziny grecko-rzymskiej, zamieszkałej w okolicy Antiochii Syryjskiej. Jeden z najbliższych i najbardziej zaufanych uczniów św. Pawła. Towarzyszył mu w podróżach i na sobór apostolski w Jerozolimie. Paweł ustanowił go biskupem gminy chrześcijańskiej na Krecie. List Apostoła Narodów skierowany do niego należy do kanonu biblijnych ksiąg. Zmarł mając 94 lata. Patron Krety

W IKONOGRAFII Święty przedstawiany jest w stroju biskupim. Jego atrybutem jest księga.

27 Styczeń

Anieli Jerzego Przybysława Jana Agnieszki Juliana

Bł. Jerzego Matulewicza, Biskupa (*WO*)

Śwśw. Dacjusza i Reatrusa mm. († V w.)

św. Jana z Warneton bpa Cambrais († 1130)

św. Witaliana pp. († 672)

św. Henryka de Ossó y Cervelló, prezbitera († 1896)

Bł. Jerzy Matulewicz (Jurgis Matulaitis), zakonnik, biskup.

Urodził się w 1871 roku w wielodzietnej rodzinie litewskiej, we wsi Lugine koło Mariampola na Suwalszczyźnie. Oboje rodzice umarli, gdy był małym dzieckiem. Po paru latach nauki w gimnazjum na prawach eksternisty zachorował na gruźlicę kości. Choroba ta gnębiła go do końca życia. Studiował w seminarium duchownym w Kielcach. Zapamiętano go jako kleryka pełnego spokoju, wewnętrznej równowagi, otwartego, pracowitego. Gdy władze carskie zamknęły seminarium, kontynuował naukę w Warszawie, następnie w Petersburgu. Święcenia kapłańskie przyjął w 1898 roku. Doktorat uzyskał na uniwersytecie we Fryburgu Szwajcarskim. Powrócił do Kielc, gdzie podjął zajęcia jako profesor seminarium. Następnie rozwinął działalność społeczną w Warszawie, zakładając m. in. Stowarzyszenie Robotników Katolickich oraz gimnazjum na Bielanach. Był założycielem zgromadzenia Sióstr Ubogich od Niepokalanego Poczęcia NMP. w 1907 roku objął katedrę socjologii w Akademii Duchownej w Petersburgu. w dwa lata później wstąpił do zakonu [marianów](#). Zreformował go, przystosowując do potrzeb współczesności. w 1911 roku został generałem zakonu, którym kierował do śmierci. w 1918 roku mianowano go biskupem wileńskim. w 1925 został

arcybiskupem i wizytatorem apostolskim Litwy.

Zmarł 27 stycznia 1927 roku w Kownie.

Beatyfikowany przez Jana Pawła II w 1987 roku. Jego relikwie spoczywają w kościele w Mariampolu. Jest jednym z patronów Litwy.

Św. Henryk de Ossó y Cervelló, prezbiter urodził się w Vinebre w hiszpańskiej Katalonii 15 października 1840 r. w wieku 15 lat spotkał się z dziełem św. Teresy od Jezusa. Pragnął zostać nauczycielem, ale ojciec zdecydował, że zostanie kupcem. Został więc wysłany do pracy w sklepie u wujka. Jednakże śmierć matki w 1854 r. wskutek szalejącej wówczas w Katalonii epidemii cholery zmieniła serce Henryka. Postanowił zostać kapłanem. Po perypetiach związanych z uzyskaniem zgody ojca, trafił do szkoły dla przyszłych kapłanów w Tortosie. Codziennie uczestniczył w Eucharystii, odmawiał różaniec, często przyjmował też Komunię św. Studiował częściowo także w Barcelonie, wówczas wielkim przemysłowym mieście, gdzie poznał problemy życia robotników. w 1867 r. przyjął święcenia kapłańskie jako kapłan diecezjalny. Pierwszą Mszę odprawił przed obrazem Czarnej Madonny z Montserrat, Patronki Katalonii.

Zastąpił jako apostoł dzieci i wspólnot osób świeckich. Dzięki katechizowaniu dzieci mógł wypełnić swoje młodzieńcze pragnienie zostania nauczycielem. w 1872 r., aby ułatwić pracę katechetom, ułożył i wydał Praktyczny przewodnik katechety. Zatrzymał się także o dzieci nie uczęszczające do szkoły, organizując dla nich szkoły niedzielne, gdzie uczyły się pisać i czytać. Ofiarne apostołstwo umiejętnie łączył z głębokim życiem modlitwy. Bogate doświadczenie w życiu wewnętrznym pozwalało mu skutecznie prowadzić do Boga liczne osoby.

W 1873 r., zachwycony głębią myśli św. Teresy od Jezusa, założył stowarzyszenie katolickiej młodzieży żeńskiej. Postawił mu za cel troskę o ewangeliczne wychowywanie kobiet - przyszłych matek. Rozwijało się ono bardzo szybko - po roku liczyło już ok. 700 członkiń, a w osiem lat później - blisko 140 tysięcy w całej Hiszpanii. Dla potrzeb Towarzystwa Henryk napisał książkę Kwadrans - zbiór krótkich medytacji przeznaczonych dla młodzieży.

W 1876 r. powołał do życia także nowe zgromadzenie - Towarzystwo św. Teresy od Jezusa. Pragnął, by siostry mogły zdobywać odpowiednie przygotowanie naukowe i pedagogiczne do opieki nad dziewczętami. w 1890 r. zgromadzenie liczyło blisko 300 osób; sto lat później liczba profesek wzrosła do dwóch tysięcy.

Utrudzony cierpieniem i różnorodnymi próbami, także ze strony władz kościelnych, zmarł na atak serca w Gilet w Walencji w nocy z 27 na 28 stycznia 1896 roku. w 1908 r. trumnę z jego szczątkami przeniesiono do domu jego zgromadzenia w Tortosie. Jego beatyfikacji w 1979 r. i kanonizacji w 1993 r. dokonał papież Jan Paweł II.

28 Styczeń

Tomasza Piotra Juliana Walerego Efrema

Św. Tomasza z Akwinu Kapłana i Doktora Kościoła (*WO*)

Św. Flawiana m. († 303)

św. Jakuba ps. († VI w.)

bł. Józefa Freinademetza zk. w Chinach († 1908)

św. Juliana bpa w Cuence († 1208)

bł. Juliana Maunoir ap. Bretanii († 1683)

św. Leonidasa m. († 303)

śwśw. Leucjusza, Tyrsa, Kalinika, mm. († ok. 250)

bł. Marii Mancini wdowy zk. († 1431)

św. Piotra Nolasco zk. († 1256)

św. Piotra Tomasza bpa m. († 1366)

Św. Tomasz z Akwinu, dominikanin, doktor Kościoła (1226-1274).

Urodził się na zamku Roccasecca niedaleko Akwinu jako syn rycerza.

Wychowywał się w klasztorze Monte Cassino. Podczas studiów na uniwersytecie w Neapolu wstąpił do zakonu dominikanów co spotkało się z dezaprobatą rodziny. Wszelkimi sposobami, włącznie z dwuletnim aresztem domowym, próbowano zmienić jego decyzję. Bezskutecznie.

Dalsze studia odbył w Kolonii, a następnie w Paryżu, gdzie przyjął święcenia kapłańskie. Wykładał na macierzystych uczelniach, w Rzymie oraz na dworze papieża Urbana IV Kaznodzieja, poeta, ale przede wszystkim wielki myśliciel, człowiek niezwyklej wiedzy którą umiał połączyć z nie mniej wielką świętością. Powiedziano o nim, że "między uczonymi był największym świętym, a między świętymi największym uczonym". w swej skromności odmawiał kilkakrotnie propozycji zostania biskupem. Stworzył zwarty system nauki filozoficznej i teologii katolickiej, zwany tomizmem. Wywarł głęboki wpływ na ukierunkowanie zachodniej myśli chrześcijańskiej. Jego spuścizna naukowa obejmuje dziesiątki tomów. Zadziwia w nich uniwersalizm podejmowanych zagadnień, głębia i prostota wyjaśnień, błyskotliwość myśli.

Św. Tomasz zmarł w drodze do Lyonu, podążając na sobór. Miał 48 lat. Jest doktorem Kościoła. Patron dominikanów szkół katolickich, księgarni, studentów teologów Opiekun podczas sztormów

W IKONOGRAFII św. Tomasz przedstawiany jest w białym habicie dominikańskim, w czarnym habicie i białym szkaplerzu.

Jego atrybutami są: anioł, gołąb. infuła u nóg, której nie przyjął. kielich, kielich z Hostią, księga, laska, model kościoła, monogram IHS, monstrancja, pióro pisarskie, różaniec, słońce na piersiach, które symbolizuje jego Boską inspirację.

Jego znakiem jest także Chrystus w aureoli.

29 Styczeń

Bolesławy Józefa Franciszka Zdzisława Sulpicjusza Juliana Walerego Waleriana Józefa

Św. Anieli Merici, Dziewicy (*WD*)

Bł. Bolesławy Marii Lament, Dziewicy (*WD*) - *W archidiecezji białostockiej (WO)*

Św. Gildasa, zwanym Mądry, opata († 570)

św. Konstancjusza bpa Perugii m. († II w.)

śwśw. Papiusa i Maura żołnierzy mm. († 303)

św. Sarbeliusza i jego żony Barbei mm. († II w.)
św. Sulpicjusza Sewera bpa w Bourges († ok. 590)

Św. Angela Merici, dziewica, zakonnica. Urodziła się w roku 1470(?) w Desenzano nad jeziorem Garda w północnych Włoszech. Wcześniej osierocona, przebywała u dalszej rodziny zajmując się gospodarstwem. Miała 40 lat, gdy zamieszkała w mieście. Należąc do ruchu "Del Divino Amore" podjęła pracę charytatywną. Prowadziła życie pełne modlitwy i wyrzeczenia. Zyskała wkrótce taki autorytet, że zaproponowano jej prowadzenie dzieł dobroczynnych w Wenecji, a następnie w Rzymie.

Trzeźwa obserwacja oraz pogłębione życie duchowe doprowadziły ją do poszukiwania nowych dróg duchowości w chrześcijaństwie. Wśród skromnych posług, jakie wykonywała, umiała odnaleźć nową rolę kobiety w społeczeństwie przekształconym przez Odrodzenie. Podjęła pracę wychowawczą, uważając, "iż nieład w społeczeństwie wywodzi się z nieładu w rodzinie".

Założyła nowy zakon - Sióstr Urszulanek - którego członkinie, nie wyróżniając się strojem, nie będąc zamknięte w klauzurze, poświęcają się wychowaniu dziewcząt, przyszłych matek. Swoim zakonnicom kazała "iść w lud". Stworzyła nowy model apostołowania w Kościele. Nie mając elementarnej wykształcenia, posiadała wyjątkową inteligencję i wielką mądrość. Pod jej duchowym wpływem pozostawała poważna część elity ówczesnych Włoch. Zmarła 27 stycznia 1540 roku.

W IKONOGRAFII Święta przedstawiana jest w habicie urszulanki z białą chustą na szyi.

Bł. Bolesława Maria Lament, zakonnica. Urodziła się w 1862 roku w Łowiczu. Ojciec jej był rzemieślnikiem. Mając 22 lata wstąpiła do zgromadzenia Sióstr Rodziny Maryi. Pracowała jako nauczycielka i wychowawczyni w Warszawie, Petersburgu i na Krymie. Założyła nowe zgromadzenie Misjonarek Świętej Rodziny (1905), którego celem była praca ekumeniczna na ziemiach pińskiej, białoruskiej, wileńskiej - terenach zróżnicowanych pod względem narodowościowym i wyznaniowym, a także pomoc ludziom biednym, upośledzonym, zepchniętym na margines społeczeństwa. Bolesława założyła nowe placówki swego zgromadzenia na Białorusi, w Estonii, Finlandii, Litwie, Polsce, Rosji, Ukrainie. Stawiając siostrze i sobie wzór Świętej Rodziny naśladowała ją w ubóstwie, umiłowaniu pracy, wytrwałości, delikatności. w jej duchowości uderza wierność woli Bożej, postawa wstawiennicza i wynagradzająca.

Zmarła 29 stycznia 1946 roku w Białymstoku w opinii świętości.
Beatyfikował ją w 1991 roku Jan Paweł II. Relikwie Błogosławionej spoczywają w kościele w Ratowie.

W IKONOGRAFII bł. Bolesława przedstawiana jest w habitie zgromadzenia. w dłoniach trzyma otwartą księgę.

30 Styczeń

Hiacynty Teofila Martyny Hiacynta Felicjana Macieja

Bł. Bronisława Markiewicza, prezbitera

W archidiecezji przemyskiej (WD)

Św. Hiacynty (Giacinta Marescotti), księżniczki, d., zk. (1585 - 1640)

św. Teofila, żołnierza, m. († 792)

św. Aldegundy dz. († 684)

św. Aleksandra m. († 250)

św. Armentariusza bpa Pawii († VIII w.)

św. Barsa bpa Edessy m. († 378)

św. Barsymeusza bpa Edessy m. († pocz. II w.)

św. Batyldy królowej († 680)

św. Martyny dz. m. († III w.)

Św. Hiacynta (Giacinta Marescotti), księżniczka, dziewica, zakonnica

(1585-1640). Pochodziła ze starego rzymskiego rodu. Mając 19 lat wstąpiła do klasztoru klarysek w Viterbo. Dopiero podczas ciężkiej choroby poznała właściwy sens swojego powołania. Po ustąpieniu choroby podjęła życie modlitwy i pokuty. Rozwijała szeroką działalność charytatywną. Nawiedzała więzienia, szpitale, przytułki, niosąc tam pomoc i spełniając najniższe posługi. Założyła dwa stowarzyszenia (1636, 1638) opiekujące się ludźmi chorymi i starymi. Jako można pani, posługująca nędzy ludzkiej, dawała wielce budujący przykład ludziom tamtego czasu. Mistyczka. Spisała diariusz duchowy. Beatyfikowana w 1726 roku, kanonizowana w 1807.

Bł. Bronisław Markiewicz. Urodził się 13 lipca 1842 r. w Pruchniku w pobożnej, wielodzietnej rodzinie katolickiej. Po uzyskaniu świadectwa dojrzałości wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Przemysłu, gdzie 15 września 1867 r. przyjął święcenia kapłańskie. Przez pierwsze 18 lat życia kapłańskiego prowadził gorliwą pracę duszpasterską na terenie macierzystej diecezji. Był cenionym wikariuszem, proboszczem, profesorem teologii pastoralnej, spowiednikiem i przewodnikiem duchowym sióstr klauzurowych. Czując powołanie do życia zakonnego, w 1885 r. wstąpił do prężnie rozwijającego się zgromadzenia salezjanów w Turynie, gdzie 25 marca 1887 r. w obecności św. Jana Bosko złożył śluby zakonne. Po kilku latach owocnej pracy na terenie Włoch w 1892 r. powrócił do Polski i został proboszczem w Miejscu Piastowym. Wzorem św. Jana Bosko

poświęcił się — oprócz zwyczajnej działalności parafialnej — młodzieży biednej i osieroconej. Dla niej otworzył w Miejscu Piastowym instytut wychowawczy pod nazwą «Towarzystwo Powściągliwość i Praca», który zapewniał wychowankom pomoc materialną i duchową oraz przygotowywał ich do samodzielnego życia. Z myślą o rozwijaniu tej działalności w 1897 r. założył Zgromadzenie Księży Michalitów i Zgromadzenie Sióstr Michalitek. Przyjęty ponownie do diecezji przemyskiej, za zgodą biskupa, św. Józefa Sebastiana Pelczara, kontynuował działalność duszpasterską, wychowawczą i formacyjną. Zmarł po długim, pracowitym i świętobliwym życiu 29 stycznia 1912 r. Czcigodny sługa Boży, kierując się żarliwą miłością Boga i bliźniego, poświęcił całe życie wychowaniu dzieci i młodzieży. Najbiedniejszym, zaniedbanym, opuszczonym i osieroconym pragnął okazać ludzką życzliwość i dobroć, której tak bardzo potrzebowali. To pragnienie wyraził w słowach: «Chciałbym zebrać miliony dzieci i młodzieży z wszystkich krajów i narodów, żywić ich za darmo i przyodziewać ich na duszy i na ciele». Ks. Markiewicz pozostał wierny temu pragnieniu do końca życia. Swoim córkom i synom duchowym dał wzór żywej wiary i nadziei, umiłowania modlitwy i przykład bezinteresownej troski o zbawienie dusz ludzkich.

31 Styczeń

Jana Ludwika Marcelego Cyrusa Marceli Franciszka

Św. Jana Bosco, kapłana (*WO*)

Śśw. Cyrusa i Jana mm. († 303)

św. Franciszka Ksawerego Bianchi zk. († 1815)

św. Geminiana bpa Modeny († 348?)

bł. Ludwika Albertoni wdowy († 1533)

św. Marceli wdowy († 410)

św. Metrana m. († ok. 250)

Św. Jan Bosco, kapłan (1815-1888). Syn wieśniaków piemonckich. Miał 2 lata, gdy zmarł mu ojciec. Młode lata spędził w ubóstwie. Wczesnie musiał podjąć pracę zarobkową. w 1841 roku otrzymał święcenia kapłańskie. Wkrótce potem rozpoczął pracę wśród ubogiej, zaniedbanej i opuszczonej młodzieży Szukał dla niej zatrudnienia, uczył rzemiosła, organizował szkoły elementarne, zawodowe, internaty Trosce o byt towarzyszyły działania katechetyczne, a także i rekreacyjne. "Zaniósł wiarę, nadzieję i pokój tam, gdzie samotność rodziła nędzę" (z hymnu brewiarzowego). Ten apostoł młodzieży uważany jest za jednego z największych pedagogów w dziejach Kościoła. Aby zapewnić stałą pieczę nad młodzieżą, założył rodzinę zakonną tzw. salezjanów. Jan Bosco proponował uświęcenie przez sumienne wypełnianie obowiązków. Będąc tak aktywny, potrafił odnajdywać czas na modlitwę, głębokie życie wewnętrzne. Obdarzony niezwykłymi charyzmatycznymi przymiotami, mając dar czynienia cudów (które skrupulatnie udokumentowano podczas procesu kanonicznego), pozostawał człowiekiem pokornym i skromnym. Uważał siebie za liche narzędzie Boga. Jest patronem młodzieży, młodych robotników, rzemieślników.

"Oddał ode mnie wszystko, co moje, lecz daj mi dusze."

Św. Jan Bosco

W IKONOGRAFII św. Jana Bosco przedstawiany jest jako kapłan w sutannie zakonnej.